

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. נֶאֱמָר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיוֹן

פְּרֻשֵׁת עֵיַן הַמֶּמְדָּר

יוֹצֵא לְאֹרֶחַ ע"י בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׁכֵנֵת עֵיַן חַמַּד - אֲבֵרַת צִיּוֹן

לְרֻפּוֹת כָּל חוֹלֵי ע"י וּבְכָלֵם צִיּוֹן בֶּן צ'חלה ולהצלחת ורפואת יהודה אריה בן רחל ברכה וב"ב

פְּרֻשֵׁת נְצַבִּים-וַיִּלֶךְ - נְאֻמֹת עוֹבֵד וּמַעֲבִיד

"בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׂכָרוֹ וְלֹא תָבֹא עָלָיו הַשְּׂמֶשׁ" (דברים כד, טו)

ואם ירמה אותו ויאמר נקודים, יקבל שכר מהעקודים.

ומיעקב אבינו למדנו - דרך חיים ותוכחות מוסר. שהאמת תהיה נר לרגלנו. כי טעות לחשוב שכל היכול לתפוס יותר ממה שמגיע לו ולא ביושר- הוא המרוויח. ואילו הפועל המנוצל והעובד בתום וביושר ועושה מלאכתו באמונה יהיה המפסיד. שהרי התורה מבליטה יחסי עובד ומעביד בין יעקב ולבן.

ואל לנו לחשוב, שיעקב לא ידע תחבולות העולם כלל, ולכן הצליח לבן לרמותו. אדרבא- נאמר על יעקב בפירוש 'וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם (בראשית כה, כז)' ופירש התרגום- **שָׁלֵם**. ואילו רצה להשיב לו בערמומיות יכל. כפי שדרשו חז"ל: "אחיו אני בערמומיותו"- אלא שמתוך יראת שמים הגדולה שהיתה לו, לא למד ממעשיו של לבן כלל. וכמו שנאמר: "עַם לְבָן גָּרְתִי (בראשית ל, ה)"- ודרשו חז"ל- ותרי"ג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים.

הרמח"ל בספר מסילת ישרים כותב: מה יענה העובד, העוסק בהנאותיו בשעת מלאכה אצל בעל הבית ומתבטל, אינו אלא גזל גמור. ואם לא מחל לו המעביד, אין מחול לו. וכבר אמרו רבותינו (יומא פו): **עבירות שבין אדם לחבירו- אין יום הכיפורים מכפר.**

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

מפרשתנו אנו למדים את גודל הזהירות המוטלת על העובד ועל המעביד, ואת האחריות המוטלת על המעביד לשלם את שכר העובד בזמן, ולא לדחותו בהלוך ושוב. וכן אנו למדים על חיוב העובד לעבודתו שתהיה בנאמנות ובשלימות.

יעקב אבינו, הבחיר שבאבות נאמר עליו "תִּתֵּן אָמֶת לַיַּעֲקֹב (מיכה ז, כ)", וכאשר ראה את עדרי הצאן רובצים ליד הבאר אמר להם "הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל לֹא עֵת הָאֶסֶף הַמְּקַנָּה (בראשית כז, טז)" ואמרו חז"ל: אמר להם: אם שומרי שכר אתם "הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל", ואם שלכם את רועים "לא עֵת הָאֶסֶף הַמְּקַנָּה".

וכאשר עבד יעקב אצל לבן הארמי - שהיה גדול הרמאים, החליף משכורתו של יעקב עשרת מונים. ואמרו במדרש: החליף באמתלות שונות ומשונות וחזר בו מהבטחתו. ובכל זאת נאמר "וַיַּעֲבֹד עִמּוֹ עוֹד שְׁבַע שָׁנִים אַחֲרָיו (בראשית ל, טז)" ופירש רש"י- "כשם שהראשונות היו באמונה, אף האחרונות היו באמונה".

ועוד נאמר במעשה המקלות הנראה לכאורה כתחבולה, שבתחילה לא עשה יעקב שום תחבולה. אולם- כשראה שלבן מחליף דיבורו ללא סוף, הוכרח לעשות דרך אחרת, בכדי שייולדו כל מיני צבעים בצאן, עקודים, נקודים, וברודים. שאם יאמר לבן, שהתנאי היה שייולדו עקודים, יקבל שכר מהנקודים,

העלון מוקדש להצלחת

יִצְחָק אֲרִיאֵל בֶּן טוֹבָה יֵשִׁי בֶן גִּילָה יֵנִיב בֶּן גִּילָה שְׁמוּאֵל אֵימָן בֶּן אֶסְתֵּר זָרִי מֵאִיר יִשְׂרָאֵל בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה- לִיאוֹר יְהוֹשֻׁעַ סוֹמֵךְ וּב"ב יְהוּדָה אֲרִיָּה בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה עֵינָת בֶּת רַחֵל בְּרַכָּה רַחֵל בְּרַכָּה בֶּת פְּדִילָה דְלִיָּה אֲרָז מִזְרְחֵי וּב"ב נָעַם יִצְחָק בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה יוֹסֵף לִיאוֹר בֶּן דְלִיָּה אֶפְרַת פְּרַנְסָה בְּקִלּוֹת וּבִשְׁפַע נְטָלִי בֶּת יוֹנִית שְׁלֵמָה וְדָנָה דָּוִד וּב"ב כּוֹלל בֶּרְסֵלַב אֵילֵת

זיווג הגון וכשר במהרה

אוֹרֵן בֶּן אֶסְתֵּר תְּרַצְהַ בְּתִיָּה בֶּת יִמְנָה נִינט עֲמֵנָת בֶּת טוֹבָה חַגִּית בֶּת גִּילָה נִתְנָל בֶּן גִּינָה רוֹיִת בֶּת סִימִי סִינָן בֶּת אֶסְתֵּר יוֹסֵף בֶּן רוּחַמָּה יִפִּית בֶּת גִּינָה

זרע קודש בר קיימא

גִּלִּית בֶּת מִסּוּדִי אֵילָנָה בֶּת רוּחַמָּה שְׁמוּאֵל אֵימָן בֶּן אֶסְתֵּר זָרִי סִינָן בֶּת אֶסְתֵּר

רפואה שלמה

הַרְאֵשׁ"צ הַרְה"ג עוֹבְדֵיהַ יוֹסֵף בֶּן גּוֹרְגִיָּה הַגַּה"צ אֵלֵיֶזֶר בְּרֻלֵנְד בֶּן עֲטִיָּא שְׁלִיט"א מֵאִיר יִשְׂרָאֵל בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה יִצְחָק בֶּן עֲזָרָא יִמְנָה נִיזְרִי בֶּת סֵטָה- בְּרִיאוֹת וְאֲרִיכוֹת יָמִים מִרְדִּכֵי נִיזְרִי בֶּן פְּרַחָה- בְּרִיאוֹת וְאֲרִיכוֹת יָמִים מֵאִיָּה בֶּת עֵדִי דְלִיָּה אֶפְרַת בֶּת נַעִימָה גִּילָה בֶּת אֶקְבָּלָה- בְּרִיאוֹת וְאֲרִיכוֹת יָמִים אֶסְתֵּר בֶּת סוֹלִיקָה מִזֵּל בֶּת חֲנָה בְּרַכָּה בֶּת עֵכָה- יְהוּדִית אֶסְתֵּר פְּרָאדֵל בֶּת חִיָּה- בְּרִיאוֹת וְאֲרִיכוֹת יָמִים יְהוּדָה בֶּן סַעִידָה עֵינָת בֶּת רַחֵל בְּרַכָּה נָעַם יִצְחָק בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה אֶקְבָּלָה בֶּת נוֹשְׁפָאָרִין שִׁירָה שִׁילֵת בֶּת אֹרֵלִי תַמָּר פּוֹרְטוֹנָה בֶּת מִיֶּסָה רַפָּאֵל מֹשֶׁה בֶּן רַחֵל רַחֵל בֶּת זוֹהָרָה דְנִיָּאל רַפָּאֵל בֶּן חַגִּית אֵלִיהוּ בֶּן גּוֹהַר פִּינִיָּה וּמִירָה בֶּת מוֹנָאבָאָר- נַחַת מִכָּל יוֹצֵאי חֲלִצִיָּהם נַחוּם בֶּן כִּירָה יְהוּדָה אֲרִיָּה בֶּן רַחֵל בְּרַכָּה טוֹבָה בֶּת אֹרָה שְׁלוֹ בֶּן מִזֵּל פַּחֲמָה אֵלִיהוּ בֶּן מֵאִיָּה כָּל עַם יִשְׂרָאֵל

כ"ה אלול תשע"ג 31/08/2013

פרשת ניצבים-וילך

הפטרה: "חזון ישעיה"- ישעיה פרק א

ר"ת	כניסה	יציאה	ר"ת
י"ם	18:32	19:48	20:37
ת"א	18:50	19:52	20:34
חיפה	18:42	19:53	20:37
ב"ש	18:53	19:49	20:35

העלון מוקדש לעילוי נשמת פנינה בת פלורה ע"ה

רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ויליד אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזירי בן ימנה וגלית בת מסודי

שְׁנוּי בְּאָדָם

מסופר על אדם, ששבועות לפני ראש-השנה החל לאבד תקווה, ראש השנה כבר כמעט הגיע, והוא חשב על כל ההחלטות שקיבל על עצמו בשנה שעברה, לצערו הרב, שום דבר בחייו לא השתנה. הוא נשאר אותו אדם, עם אותן הבעיות ואותם החסרונות. הייאוש כרסם בלבו, עד שפנה להתייעץ עם רבו. הרב הקשיב ושאל: "האם ידוע לך כמה זמן לוקח לבמבוק הסיני הענק לצמוח עד לגובה של בניין?"

מובן, שהוא לא ידע, והרב סיפר: "בשנה הראשונה משקים ומדשנים את השתיל הזעיר... וכלום לא קורה. ממשיכים להשקות ולדשן אותו במשך שנה נוספת, ואחריה עוד אחת... ועוד אחת... ועדיין שום דבר לא קורה... ואז בשנה החמישית... הבמבוק 'מזנק' לשמים! ובתוך שישה שבועות צומח לגובה 30 מטרים! אם כן, כמה זמן לוקח לבמבוק לצמוח לגובה מדהים שכזה?". "שישה שבועות", ענה האיש. "זאת הטעות שלך- זה לוקח לו חמש שנים. אם בשלב כלשהו במשך אותן השנים האיכר היה מפסיק להשקות את השתיל הרך, הוא היה נובל ומת. ומה באמת קרה במהלך השנים האלה? מתחת לפני האדמה, התפתחה רשת מסועפת של שורשים, שתוכל לתמוך בצמיחתו המתפרצת של הבמבוק".

"צמיחה מצריכה סבלנות והתמדה. כל טיפת מים חשובה, כל צעד קטן משפיע לטובה. ייתכן ולא תבחין מיד בהבדל, אבל הצמיחה מתרחשת. אל תתייאש. בנחישות עיקשת המשך לטפח את שורשי השינוי, ובסופו של דבר תפרוץ גם אתה ותגיע לגבהים עצומים".

הַכָּנָה לְקִרְאָת יוֹם הַדִּין

סיפר הרב מנחם שטיין שליט"א: "יעקב פלדהיים, אדם כבן 80 הי"ו, גר ב'בית וגן' שבירושלים, הוא הבעלים של חברת הספרים 'פלדהיים' המפורסמת והנמכרת ביותר בישראל. מדובר באדם עשיר עצום, המרוויח רווחי עתק, שאין לתאר. ומה הוא עושה בחודש אלול? כל שנה, כשמגיע ראש חודש אלול, הוא אורז תיק, ועוזב את ביתו מראש חודש אלול ועד מוצאי יום כיפור, ומסתגר בישיבת 'אופקים', כשהוא מנותק מכל מכשיר טלפוני עוזב את כל עסקי המיליונים למשך 40 ימים!! ישיבת 'אופקים' מארגנת לו כל שנה חדר פרטי, שם הוא ישן, הוא אוכל עם הבחורים, ישן איתם ולומד עימהם בחברותא, ובפרט עורך חשבון נפש ותשובה על כל מעשי השנה האחרונה, ככה הוא נוהג כבר מעל 40 שנה ברצף!".

"ניסיתי להתקשר אליו בחודש אלול כדי לברר מחיר של ספר", ממשיך הרב שטיין שליט"א, "ואתם יודעים מה הוא אמר לי? 'עד מוצאי יום כיפור אין דבר כזה יעקב פלדהיים'. הוא עורך חשבון נפש ומכין זכויות ליום הדין. הוא לא משקר על עצמו ומתכוון לראש השנה רק בקניית בגדים ודגים, אלא הוא עובד על עצמו, והוא יודע שה'בנק' של הבריאות, הפרנסה, ההצלחה פתוח למשך 40 יום, ועל האדם רק לבקש מאביו רחמים וסליחה!

כך הוא מגיע לישיבה של הורוויץ שליט"א כל שנה ועורך חשבון נפש לבדו: "איך אני בקביעות הזמן ללימוד תורה? איך הייתי בשמירת העיניים? איך שמרתי את המחשבה השנה? כיצד אני שומר את הפה והאוזניים? הרי אני רוצה לבקש מהבורא איברים בריאים ללא מכשירים!", גדול העשירים החרדי עושה חשבון נפש 40 יום!

אנו נמצאים ימים ספורים לפני ראש-השנה. ומגלה לנו רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל בזוהר הקדוש עצה והסגולה נוראה, שיכולה לשנות את כל גזר הדין מעל האדם, ולבטל מעליו כל צרות ואסונות ח"ו. ומהי העצה? כותב הזוהר הקדוש סוד עצום: "כל העושה לעצמו דין למטה לא עושים לו דין למעלה!!". "דע לך", כותב רשב"י הקדוש, "גם אם, חלילה, נגזר על האדם צרות ועליו לסבול בגלל מעשיו בשנה האחרונה, עליו לדעת, שעל כל עבירה, שיערוך עליה חשבון נפש ותשובה בימים האחרונים הגבוהים והמסוגלים של השנה, שהספרים הקדושים כותבים, שכל יום בשבוע האחרון מכפר על כל מעשיו של האדם באותו יום בשנה, אזי, לא ישפטו אותו ולא יענישו אותו עליהם ביום ראש השנה הקרוב, וממילא לא תגיע אליו הצרה!".

ישנם סימנים המובאים על השולחן שבהם 'סימנים' להצלחה בעז"ה במשפט

- **אנוס** - בארמית 'אנא נס' - אני בורח (מהמשפט)
- **תרה** - "שתרד" עלינו שנה טובה.
- **מילון** או **לימון** - אותיות 'נימול', שנזכה לבן זכר.
- **מלפפון** - בגימטרייה 'רופא' - שנזכה לרפואה שלמה.
- **בצל** - שנזכה לשבת 'בצל' סוכת עורו של ליוויתן.
- **שלווה** - שנזכה לשלווה ויישוב הדעת.
- **סרדין** - נוטריקון 'סר דין'.
- **חציל** - בגימטרייה עולה 'הצלחה', שנזכה בעז"ה להצליח בדין.
- **גזר** - "שתגזור" עלינו גזירות טובות.
- **תפוח** - אותיות 'פתוח', שתפתח ליבנו בתורה הקדושה.
- **עגבניה** - אותיות 'ניגע בה' - שנזכה להתייגע בתורה.
- **פלפל** - שנזכה 'לפלפל' בתורה.
- **במבה** - ר"ת 'ברכה מרובה בבית הזה'.

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחס
בטל' 054-7646633

רבי שר שלום רוקח מבלז צ"ל - נולד בעיר ברודי בשנת ה'תקמ"א (1781). בגיל צעיר התייתם מאביו ונשלח ע"י אמו ללמוד אצל דודו ומאוחר יותר אף התחתן עם בתו. צדיקי דורו הפליגו בשבחו, וכינוהו בכינויים נדירים, כ"שר העליונים והתחתונים" (ר' צבי אלימלך שפירא) ו"בעל הבית של העולם" (ר' ישראל מרוז'ין).

בתחילה הסתיר את עובדת התקרבותו לחסידות (לאחר נישואיו, כאשר הלך ללמוד חסידות, עשה זאת באישון ליל ע"י השתלשלות בחבל מחלון חדרו בבית חמיו ולמד עם ר' שלמה מלוצק. לפנות בוקר, כאשר חזר, אשתו המתינה ליד החלון עם החבל וכך היה מטפס. חותנו אח"כ היה מעירו כדי שיוכל ללמוד עמו. לאחר זמן מה ביקשו חותנו דב כי יחפש עסק לפרנסת ביתו היות ואין באפשרותו להמשיך ולהחזיקו אך מרת מלכה מכרה את תכשיטיה על מנת לאפשר לבעלה להמשיך ולהתמיד בלימוד התורה).

שימש כרב העיירה בלז משנת ה'תקע"ז (1817) עד לפטירתו. מייסד שושלת חסידות בלז. בנה בית כנסת מפואר שבנייתו ארכה כ-15 שנים. לפני תחילת בנייתה היה ער אלף לילות בהן עסק בלימוד התורה, עד שבליילה האחרון נגלה אליו אליהו הנביא ולמד איתו כל התורה כולה.

ענוותן. מקובל. גאון בנגלה ובנסתר. רבים נהרו אליו ונושעו. מלומד בנסים. כאשר חולה היה ניגש אליו, היה מעביר את אצבעותיו ובכך מרפאו מחוליו. כאשר הגיע גוי, בתמורה לרפואתו היה מתנה עמו, שייטיב עם היהודים. נפטר ב-ז"ך אלול ה'תרט"ו (1855). חי כ-74 שנים.

אביו: ר' אלעזר. **אמו:** בתו של ר' יהודה זונדל **אשתו:** מרת מלכה (בת דודו, ר' ישכר דב) **ילדיו:** ר' אלעזר, ר' יהודה זונדל מאוחאן, ר' שמואל שמעלקא, ר' משה מקארוב, ר' יהושע

(ממלא מקומו), בתו פריידא (נישאה לר' חנוך העניך דב מיער, ה"לב שמח" מאלסק), בתו איידל (נישאה לר' יצחק רובין מברוד) **מרבותיו:** ר' ישכר דב רמר"ז (דודו, אב"ד סקוהל), ר' שלמה פלאם (המגיד מלוצק בעל ה'דברת שלמה', רבו הראשון בתורת החסידות), ר' יעקב יצחק הורוביץ (רבו המובהק, ה"חוזת מלובלין"), ר' ישראל הופשטיין (המגיד מקוז'ניץ). **מתלמידיו:** ר' שמעון מירסלוב, ר' חיים הלברשטאם מצאנז, ר' שלום מקאמינקא, ר' אורי מסמבור, ר' שלום מרדכי הכהן שבדרון, ר' יחזקאל שרגא הלברשטאם משינאווא, חתנו ר' חנוך העניך דב מיער מאלסק (בעל "לב שמח"), ר' שלום רוזנפלד מקמינקא (ה"עלוי מראווא"), ר' פייבוש מהובנוב, ר' דוד מדינוב, ר' דוד מזאבלוטובג, ר' שמעט מיארוסלב ורבים נוספים. **מספריו:** ימהר"ש • מדבר קדש • לקט אמרי קודש • ביאורי החסידות

כשעסק רבנו בבניית בית הכנסת. נקלעה לבלז חבורת סוחרים, מדרי העיר קריסנאפאלי הסמוכה, ששבו מלעמבערג ופניהם מועדות לביתם. שלח הצדיק את הגבאי שיגיד לסוחרים, שיתעכבו בבלז ויסייעו לבנאים בבנין בית הכנסת. הגם שלא היו האנשים מנויים על חסידי רבנו, ידעו מגדולתו וחרדו למוצא פיו. הלכו הסוחרים הקריסנאפאלים לשטח הבניה, הושיטו ידם וסייעו במלאכה כלשהי, חשבו שבכך די, אך אז הגבילה אותם פקודתו החוזרת ונשנית של הצדיק, שהורה לבל יסעו וימשיכו לסייע במלאכת הבניה, עד שיודיעם כי יכולים הם להמשיך בדרכם. הצטערו האנשים וסחו בינם לבינם, כי כל רגע של התמהמהות כפויה כשנה נחשב הוא בעיניהם. רק לאחר כמה שעות, שדמו בעיניהם ליובלות, הגיע שליחו של רבנו ובפיו הרשות הנכספת להמשיך בנייתם לביתם. כשהתקרבו לקריסנאפאלי, נחפז לקראתם אחד מאנשי העיר ובפיו בשורת אזהרה: "להווי ידוע לכם, שהנהר הסמוך לעירנו עלה על גדותיו בפתע פתאום, ולפני שעות אחדות נסע שם כומר פלוני וטבע בגאות הנהר".

אחד מחסידי רבנו, רבי חיים גולדברג ז"ל, היתה פרנסתו מצויה בריווח ממסחר בבהמות. באחד הימים הגיע לכ"ק מרן כשהוא חרד ודואג, מחמת שמגפה החלה משתוללת בעדרי הצאן והבקר, וגם בדיריו ורפתותיו החל הנגף. אמר לו כ"ק מרן, שיעמוד לצדו בתפילת מנחה של ערב שבת קודש. כשהחלו להתפלל ואמרו מזמור "הודו לה' כי טוב", הגיע מרן לתיבות (תהלים קז, לח-מא) "ובהמתם לא ימעית... וישם כצאן משפחות", הגביה קולו וחשו כל הנוכחים, כי הוא גונז בקריאתו כוונה עמוקה. באותו יום ובאותה שעה פסקה המגפה, ומבהמותיו של רבי חיים גולדברג לא מתו עוד.

הודי שהתגורר ברוסיה עשה את הדרך הארוכה עם בנו בן השבע, אותו הביא לכ"ק מרן, כדי שיגאל אותו מיסורי השיתוק שאחזו רח"ל. הניח האב את ילדו על הארץ ומרן קם ממקומו, כרך על ידיו מטפת וניגש אל הילד, מיששו מראשו ועד רגליו, ולעיני כל הנוכחים קם הילד והחל מניע את כל אבריו, ככל ילד בן גילו. פנה כ"ק מרן לניצבים במקום ואמר: "אל תתפלאו למראה עיניכם, אלא תנו דעתכם להבין רז זה. הלא מצד סטרא דקדושה אין כאב בעולם, כי דרך הטוב להיטיב ורחמיו על כל מעשיו, וכל המכאובים והיסורים, שיש לאדם באים מצד סטרא אחרא. אם שומר אדם על עצמו כדבעי ועובד את השי"ת בידיו, שורה עליהם רוח של קדושה ובמגעם נס הסטרא אחרא".

הגה"ק רבי יהודה מודערען צ"ל מסיגוט, תלמיד ה"חתם סופר", סבל קשות תקופה ארוכה משיניו החולות, כשבא אל רבינו להתאונן על יסוריו, הניח רבינו את אצבעותיו הקדושות על שיניו, ומיד חלף הכאב לגמרי. נענה אותו גאון ואמר: "אצבע אלקים היא". כ"ק מרן רבי שלום מבלז אמר: "איני משתמש בשמות כלל, רק אני מרחם מאד ואומרים בשמים, אם בשר ודם מרחם כל כך, משמים בוודאי צריך לרחם".

הגה"ק בעל ייטב לב זיע"א היה פעם אחד עם אחיו הגה"ק ר' שמואל מגארליץ זיע"א אצל כ"ק רבינו זיע"א, וראו שהביאו איש חולה שלא היה יכול לילך ברגליו, וכ"ק מרן מהר"ש הניח ידו עליו ונתרפא מיד והלך כאחד האדם, והתחילו הגה"ק הייטב לב ואחיו לבכות מרוב התרגשות, על שראו בעיניהם דבר גדול כזה, ורבנו הרגיש בכייתם, ואמר להם: "אם אין עושין רעה עם הידיים, יכולים לעשות עמהם מה שרוצים".

התגברות על מדת הפעס

מספר הרה"ג ר' בן ציון מוצאפי שליט"א, בספרו 'שופר בציון' בשם אביו (המקובל רבי שלמן מוצאפי זצ"ל), מעשה שאירע עם מורו ורבו, הצדיק המקובל הקדוש, ר' יהודה פתייה זצ"ל: כידוע, בעיר בגדד שבעיראק, עירו של רבי יהודה פתייה, שורר חום כבד ברוב ימות השנה, ולכן, היה מנהגם של היהודים בבגדד לערוך את סעודות השבת והחג בעליות הגג של בתיהם, שם האוויר צלול ונעים יותר.

שנה אחת, בליל ראש השנה, הלך המקובל ר' יהודה פתייה זצ"ל אל בית הכנסת עטוף בבגדי לבן צחורים להתפלל את התפילה הראשונה של השנה בקדושה עצומה ובהתלהבות גדולה. בינתיים, אשתו הרבנית סידרה את כל המטעמים והסימנים של ראש השנה, בכדי שהכל יבוא על מקומו בשלום.

הסתיימה התפילה והצדיק עשה אתה דרכו בזריזות לעבר ביתו לערוך את קידוש הלילה בקדושה נוראה. רבי יהודה פתייה נכנס לביתו, ובפנים מאירות ושמחות הוא מברך את אשתו ובני ביתו בקול רם ושמחה גדולה: "שתכתבו ותחתמו לשנה טובה ומבורכת", כמובא בספרי הקבלה על חשיבותה של כניסה לבית מתוך שמחה וברכה לכל הסובבים.

השמחה בבית הייתה גדולה והרב פתייה ובני ביתו עלו אל עליית הגג, כדי לערוך את הקידוש בכוונה עצומה, כפי הוראת ספרי הקבלה, שבסגולת ברכת שהחיינו בשמחה והודאה לה' על כך שהגיע גם לשנה זו בבריאות ושמחה, יזכה לשנה נוספת של ברכה והצלחה.

הגג היה מואר על ידי מנורת שמן גדולה, שהכינה אשתו טרם החג, שהאירה באור גדול את השולחן המפואר. הרב פתייה נעמד ליד כוס הקידוש, אך הרגיש שהחום הכבד מתגבר עליו והחליט להוריד את גלימתו הטהורה. תוך כדי הסרת הגלימה הצחורה והנקייה, נתקלה לפתע ידו, שלא בכוונה, במנורת השמן הגדולה, והנה מנורת השמן נשפכה על מצנפתו וגלימתו של הצדיק ולכלכה אותם לחלוטין, אך יותר מכל, נרות השמן שבמנורה כבו לגמרי, ובגג נהיה חושך אפילה.

נבהלה אשתו מהמחזה וחשבה: "כיצד ישהה הצדיק ללא בגדיו ביום קדוש שכזה, אך יותר מכל, כיצד נערוך את סעודת ראש השנה הקדושה בחושך אפילה?". רבי יהודה פתייה, שם לב לבהלת אשתו, והחל מיד להתפרץ בצחוק גדול על מנת להרגיעה, והראה שלא קרה כלום, "סדר ליל ראש השנה הקדוש יערך גם בחושך אפילה וללא בגדיי, אם כך הוא רצון ה' יתברך".

לאחר צחוק ממושך של הצדיק שהאיר את ליבם בשמחה, החל לומר את סדר הקידוש בשמחה עצומה, כשסביבו חושך אפילה. הקידוש נאמר בקדושה נוראה, ובסיומו ניגשו כולם ליטול את ידיהם כדי לפתוח בסעודה.

הרבנית הצדיקה הלכה אל המטבח, הוציאה את המגש והניחה בתוכו את סיר המרק המהביל ואת הבשר הרך והמבושל במיוחד. היא החלה לעלות במעלות הגג בזהירות, כששתי ידיה אוחזות במגש הטיב, פסיעה אחר פסיעה, מפני החושך הכבד ששרר בביתם.

והנה, במרחק קצר מהגג, כשלה רגלה של באחת ממדרגות העלייה, היא איבדה את שיווי המשקל, והמגש העשיר במרק חם ומהביל ועופות חמים, נזרק לעבר רצפת הבית, כשהרבנית נופלת אחריו.

רעש גדול נשמע עם נפילת המגש, והרבנית הקדושה החלה לפרוץ בבכי חונק. "מה קרה השנה: האור כבה, הבגדים של בעלי התלכלכו, וכעת כל סעודת הלילה הקדוש נפלה על הרצפה וממה נאכל?". רבי יהודה פתייה הצדיק, חס וחלילה לא כעס על אשתו ולא האשים אותה בדבר, אלא רץ ממקומו בעליית הגג וסייע לה לקום ממקומה, אסף את חלקי המרק והעופות שעדיין נשארו שלמים ולא התלכלכו ברצפתה הבית.

הרב הרגיע את אשתו הצדקת במילים חמות ומעודדות, ובכך שהיא לא אשמה, ובידיעה שהכל מאת ה' לטובה גמורה, ושאסור להכניס עצבות בלילה קדוש זה. הרבנית התאוששה מהמאורע וסידרה לרב צלחת ערוכה, שעוד נשארה בשלמותה. רבי יהודה הודה לה וברכה בכל ליבו בשמחה גדולה, ועשה את דרכו סוף סוף לשבת ולסעוד בקדושה ובשמחה. והנה, הוא מגיע לעבר השולחן החשוך, ומה הוא רואה? לא פחות ולא יותר, חתול עולה על שולחנו ומושך בעוף ואוכלו...

רבי יהודה פתייה עמד במקומו הביט למרום ואמר בשלווה גמורה, כשאינו שום טיפת כעס וצער בליבו ואמר: "שטן, שטן, יודע אני, שהיום הקדוש הזה באת להרגיזני ולנסותי, שאעבור על רצון בוראי ואהיה בכעס ובצער!, אך דע לך, שלא ולא! יהיה מה שיהיה, אשמח ביום הקדוש הזה ככל יכולתי!", חרץ בקול רועד שהרעיד את השמיים, ומיד החל לפצוח בשירה ובזמרה גדולה, כשהגג חשוך לגמרי, וגם האוכל נפסל לאכילה.

והעיד הצדיק הקדוש, רבי יהודה פתייה ואמר בסוף אותה שנה: "מעולם! מעולם, לא הייתה לי שנה מוצלחת ומבורכת בגשמיות וברוחניות כשנה הזאת!".

הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל	הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעמי בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל	לע"נ תנצב"ה	הרב שבתי בן אסתר'א אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל אביבה בת אירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי זיזי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה	הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל
---	---	----------------	---	--